

Arrest

nr. 317 910 van 4 december 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat N. DIRICKX**
 Italiëlei 213 bus 15
 2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 12 maart 2024 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 februari 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 maart 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 13 november 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 21 november 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 oktober 2022, in functie van zijn Belgische partner, M.N., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen nam op 6 maart 2023 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.3. Op 29 augustus 2023 diende verzoeker, in functie van M.N., een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 20 februari 2024 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende zending ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.08.2023 werd ingediend door:

*Naam: [M.]
Voorna(a)m(en): [S.]
Nationaliteit: Nepal
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van zijn wettelijke geregistreerde partner, de genaamde [M.N.] [...] van Belgische nationaliteit in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt"

Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden volgende documenten voorgelegd:
- Loonfiches (vermoedelijk als bestuurder) op naam van referentiepersoon voor de periode september 2022, oktober 2022, december 2022, januari 2023, februari 2023, maart 2023, april 2023 [...]

Bestaansmiddelen van betrokkene zelf:

*- Loonfiches van tewerkstelling [...] voor de periode 17.02.2023 - 31.03.2023
- Loonfiches (vermoedelijk als bestuurder) op naam van betrokkene voor de periode november 2022 – februari 2023.*

Aan de hand van voorgelegde documenten wenst de Belgische referentiepersoon aan te tonen dat zij heden bestaansmiddelen heeft die voortkomen uit een zelfstandige activiteit. De loonfiches vormen geen objectieve verifieerbare bewijzen. Er wordt een telkens een bedrag uitgekeerd aan referentie-persoon. Er dient hierbij te worden opgemerkt in hoeverre referentiepersoon als nettobedrag kan beschikken over de gestorte bedragen. Het is niet mogelijk om op basis van de loonfiches een daadwerkelijk netto-inkomen af te leiden. Onder netto-inkomen verstaat men het bedrag waarover zelfstandige effectief beschikt na de betalingen alle kosten.

Voor zover de referentiepersoon wenst aan te tonen bestaansmiddelen te hebben uit een zelfstandige activiteit dient op objectieve wijze te worden aangetoond dat er heden een zelfstandige activiteit plaats vindt, dit kan aan de hand van een volledig uittreksel van de Kruispuntbank der Ondernemingen, attest aansluiting sociale verzekeringsfonds,... Bijkomend dienen recente facturen van betaling sociale bijdragen en een bewijsstuk omtrent wie instaat voor betaling van deze sociale bijdragen te worden voorgelegd. De combinatie van de aangehaalde stukken zouden reeds voor een concreter beeld kunnen zorgen van de werkelijke netto[-]inkomsten uit de zelfstandige activiteit.

Aangaande hoger vermelde bestaansmiddelen van de betrokkene zelf. Deze kunnen evenmin mee in rekening gebracht worden ter evaluatie van de bestaansmiddelenvoorwaarde artikel 40ter. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde is een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. In arrest nr. 277 621 van 20 september 2022 (p. 9) stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen expliciet "(...) en kan er aldus geen rekening gehouden worden met de inkomsten van de verzoekende partij zelf. Verzoekende partij is het hiermee niet eens, maar de Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019 de interpretatie aanvaardt dat de in artikel 40ter van de vreemdelingenwet bedoelde bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische gezinshereniger die niet zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend, 'uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van de gezinshereniger dienen te zijn' (RvS 12 mei 2021, nr. 14.373 (c)). (Grondwettelijk Hof: arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019). Er kan bijgevolg geen rekening gehouden worden met de bestaansmiddelen van de

betrokkene zelf of van derden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Op basis van de voorgelegde documenten kan niet worden vastgesteld over welke netto bestaans-middelen de referentiepersoon met een zekere regelmaat en stabiliteit kan beschikken uit de zelfstandige activiteit die hij uitoefent. Dit alles dient wel degelijk duidelijk en met objectieve stukken te worden aangetoond. De Dienst Vreemdelingenzaken beschikt niet over de nodige kanalen of databanken om dergelijke gegevens te kunnen achterhalen. De betrokkene en de referentiepersoon zijn ertoe gehouden de nodige gegevens te verstrekken en zo een duidelijk zicht te bieden op de reële bestaansmiddelen.

Wat betreft de behoefteanalyse in overeenstemming met art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, is deze hier overbodig. Immers, er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Er is enkel vastgesteld dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de bestaansmiddelenvereiste van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

"[...]

Eerste onderdeel.

De referentiepersoon, de Belgische partner van verzoeker, legt zoals blijkt uit de bestreden beslissing loonfiches voor.

Uit de loonbrieven blijkt dat de referentiepersoon kan beschikken over € 2000.

Volgens de verwerende partij gaat dit bedrag niet over een nettobedrag en is het dus niet mogelijk om te bepalen over welk bedrag de referentiepersoon en zo ook verzoeker kan beschikken.

De beslissing van verwerende partij dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarde uit artikel 40ter Vreemdelingenwet aangezien de referentiepersoon niet zou beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen is niet gesteund op feitelijk juiste motieven.

Evenmin komt verwerende partij tot deze conclusie op grond van een zorgvuldig onderzoek van de situatie van verzoeker en zijn partner.

Waar verwerende partij stelt dat het bewijs ontbreekt dat er heden een zelfstandige activiteit plaatsvindt, had ze deze informatie eenvoudig zelf kunnen opzoeken via een online zoekopdracht. (i.c. <https://kbopub.economie.fgov.be/kbopub/toonvestigingsps.html?ondernemingsnummer=786803028>)

Hoewel verwerende partij in de bestreden beslissing opmerkt dat het aan verzoeker is om de nodige bewijsstukken bij te brengen, kan Uw Raad er niet omheen dat een dergelijke argumentatie gelet op de eenvoud van de voormelde opzoeking kennelijk onredelijk is.

Uw Raad oordeelde recent in het arrest nr. 286 785 van 29 maart 2023 nog in dezelfde zin:

“Ten slotte betwist de verwerende partij niet het argument van de verzoekende partij dat de jaarrekeningen van de BVBA eenvoudig online te raadplegen zijn. Uit de stukken die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt blijkt inderdaad dat de gegevens van de BVBA eenvoudig online via de KBO te vinden zijn. Hoewel het betoog van de verwerende partij kan gevolgd worden dat het de taak van de verzoekende partij is om de nodige bewijsstukken voor te leggen, komt het de Raad als kennelijk onredelijk voor dat wanneer de verzoekende partij wel degelijk loonfiches heeft voorgelegd en de verwerende partij met een eenvoudige online zoekopdracht de gegevens van de BVBA kan raadplegen, zij de verzoekende partij toch in de bestreden beslissing verwijt deze zeer eenvoudig te consulteren gegevens niet zelf bijgebracht te hebben. Met haar argumentatie in de synthesememorie maakt de verzoekende partij dan ook aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de bestaansmiddelen die de referentiepersoon genereert uit haar zelfstandige activiteit in hun geheel niet kunnen weerhouden worden bij het bepalen van de netto bestaansmiddelen. Minstens maakt de verzoekende partij aannemelijk dat het onderzoek van de verwerende partij op dit punt onzorgvuldig gebeurde.”

Het getuigt dan ook van een kennelijk onzorgvuldig overheidshandelen wanneer verwerende partij besluit dat de loonfiches van de referentiepersoon geheel niet weerhouden kunnen worden bij het bepalen van de netto bestaansmiddelen.

Minstens had verwerende partij in het kader van haar zorgvuldigheidsplicht enerzijds zelf de bijkomende onderzoekshandelingen kunnen stellen, maar anderzijds ook aan verzoekende partij bijkomende informatie kunnen vragen. Uit de bijlage 19ter van 29 augustus 2023 blijkt dat het bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg werd geleverd. Verzoeker meende dan ook dat de overgemaakte loonbrieven voldoende waren.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie en voorgelegde stukken van verzoeker.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiverings-verplichting.

Tweede onderdeel.

In de weigeringsbeslissing wordt tevens volkomen onterecht gesteld dat met het inkomen van verzoeker zelf geen rekening kan worden gehouden. Verweerder weigert volledig onterecht rekening te houden met de volledige inkomsten van verzoeker en de Belgische referentiepersoon. Het staat vast dat de Belgische referentiepersoon naast haar eigen inkomsten uit tewerkstelling eveneens beschikt over de inkomsten uit tewerkstelling van verzoeker.

De bestreden beslissing stelt ten onrechte dat de bewijzen van tewerkstelling van verzoeker niet in overweging genomen kunnen worden voor de toetsing van de bestaansmiddelenvereiste. Verwerende partij verwijst naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 24 oktober 2019 met nr. 149/2019 om deze stelling te onderbouwen.

De verwerende partij lijkt eraan voorbij te gaan dat de wetsebepaling niet vereist dat de referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige ‘eigen’ bestaansmiddelen beschikt. Uit niets blijkt dat de wetgever in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet enige vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon heeft willen stellen.

Er kan niet ontkend worden dat verzoeker inkomsten heeft waarover de referentiepersoon en verzoeker beschikken. Los van het feit dat verzoeker en de referentiepersoon bestaansmiddelen hebben van de zelfstandige activiteit van de referentiepersoon, “beschikt” de referentiepersoon nu ook nog over bijkomende stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals bedoeld in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet, m.n. de inkomsten van verzoeker zelf. De inkomsten zijn stabiel en regelmatig zoals blijkt uit de toegevoegde verklaring van de werkgever van verzoeker. Ze zijn tevens voldoende.

In deze context RvV nr. 276 974 van 2 september 2022:

De term “beschikken” komt niet enkel voor in artikel 40ter, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet, maar ook in artikel 40bis, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 7.1, b) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), waarin wordt bepaald dat de burger van de Unie die als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in het Rijk verblijft het bewijs dient te leveren dat hij eveneens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk.

Artikel 40ter verwijst bovendien expliciet naar artikel 40bis van de vreemdelingenwet en beide bepalingen staan onder Titel II “Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen”, hoofdstuk I “Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg”. Hieruit blijkt dat de wetgever in artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft willen aangeven in welke mate de bepalingen betreffende gezinshereniging met een burger van de Unie ook toepassing vinden op de gezinshereniging met een Belg.

De wetgever heeft hierbij de voormelde voorwaarde dat de vervoegde burger van de Unie dient aan te tonen ook te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat de familieleden tijdens het verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel, overgenomen wat de gezinshereniging met een Belg betreft – met uitzondering van de ouders van een minderjarige Belg – in die zin dat ook hier de vervoegde Belg moet aantonen dat hij “over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt”. Er blijkt niet dat de wetgever bij artikel 40ter van de vreemdelingenwet de bedoeling heeft gehad om het hierin vervatte begrip “beschikken” een andere of verschillende betekenis te geven dan de betekenis die dit begrip op dat ogenblik reeds kende in het kader van de Burgerschapsrichtlijn.

En verder RvV 15 februari 2021, nr. 249.056:

“In een arrest van 30 oktober 2020 en 15 februari 2021 (RvV nr. 243.504 van 30 oktober 2020 en) besluit de RvV, verwijzend naar rechtspraak van de RvS (nr. 243.676 van 12 februari 2019 en nr. 245.601 van 1 oktober 2019) en de voorbereidende werken bij de wet van 8 juli 2011, dat het de wil was van de Belgische wetgever om Belgen aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen als derdelanders. Aangezien gezinshereniging met derdelanders geregeld wordt door de Gezinsherenigingsrichtlijn, moeten deze bepalingen geïnterpreteerd worden in lijn met de rechtspraak van het HvJ. In een arrest van 3 oktober 2019 heeft het HvJ duidelijk gesteld dat de herkomst van de bestaansmiddelen bedoeld in de Gezinsherenigingsrichtlijn, géén beslissend criterium is (zie HvJ 3 oktober 2019, nr. C-302/18, X/ Belgische staat [...]). Aangezien het de wil was van de wetgever om Belgen en derdelanders aan dezelfde voorwaarden voor gezinshereniging te onderwerpen, besluit de RvV dat ook artikel 40ter Verblijfswet geïnterpreteerd moet worden in overeenstemming met de rechtspraak van het HvJ in arrest nr. C-302/18. De herkomst van de bestaansmiddelen is dus géén beslissend criterium.”

Verwerende partij kan aldus niet op grond van de door haar gegeven motieven tot de conclusie komen dat niet voldaan is aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Er dient geconcludeerd te worden dat verweerder door de bestaansmiddelen van verzoeker te weigeren in rekening te brengen, om de enkele reden dat dit niet de persoonlijke bestaansmiddelen zijn van de Belgische referentiepersoon, de term “beschikken” in artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet te strikt geïnterpreteerd heeft, met miskenning van deze wetbepaling.

De bestreden beslissing werd met onvoldoende zorg genomen. De verweerder heeft nagelaten rekening te houden met de volledige inkomsten waarover de Belgische referentiepersoon beschikt. Er is sprake van schending van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.

Derde onderdeel.

Volgens de bestreden beslissing heeft de verzoeker ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon loonbrieven in het kader van haar zelfstandige activiteit meegedeeld.

Nochtans heeft de verzoeker bijkomende stukken per post overgemaakt aan de dienst Vreemdelingen-zaken te Antwerpen, waarmee geen rekening werd gehouden. Deze stukken betreffen loonbrieven [...]. Zie bijlagen. Verzoeker heeft deze stukken per post overgemaakt zoals blijkt uit de automatische ontvangstbevestiging

van de stad van 11 oktober 2023. Verzoeker vermeldt er op de vierde bladzijde bijkomende stukken per post te hebben doorgestuurd.

Verzoeker heeft aan de hand van die stukken aangetoond dat de referentiepersoon nog bijkomende inkomsten ontvangt. Overdag werkt ze in een hotel, 's avonds werkt ze in haar eigen zaak. Omtrent deze bewijsstukken werd niet gemotiveerd waarom ze niet kunnen worden weerhouden als bewijzen dat verzoeker beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Deze stukken worden zelfs niet vermeld. Hieromtrent wordt niets gemotiveerd.

Verwerende partij heeft de voorgelegde stukken niet of nauwelijks bekeken en heeft al helemaal niet het gehele plaatje bekeken. Er blijkt niet dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing rekening gehouden heeft met alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte dienstige stukken. Verwerende partij heeft de bestreden beslissing evenwel niet op afdoende wijze gemotiveerd.

De bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd.

Verwerende partij heeft de motiveringsverplichting geschonden en tevens de zorgvuldigheids-verplichting, door de bestreden beslissing niet zorgvuldig voor te bereiden en niet te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheids-beginsel vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

In casu is dit duidelijk niet gebeurd, daar uit het administratief dossier, en uit alle stukken duidelijk blijkt dat verzoeker op afdoende wijze heeft aangetoond dat hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Vierde onderdeel.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet zou voldaan zijn, is verweerder in zo'n geval gehouden een behoefteanalyse te doen. Nergens uit de motieven blijkt dat de behoefteanalyse door verweerder op een afdoende manier werd uitgevoerd, meer nog volgens verweerder kan deze niet worden uitgevoerd, bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

Verweerder verliest uit het oog dat artikel 42, § 1, tweede lid Vw. uitdrukkelijk stelt dat

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden dient te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Verweerder kon derhalve geenszins, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoefteanalyse, in de bestreden beslissing stellen dat verzoeker en de Belgische referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

Er is sprake van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.”

2.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers aangegeven dat verzoekers

verblijfsaanvraag niet kan worden ingewilligd omdat niet blijkt dat is voldaan aan een van de in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Hij heeft hierbij nader uiteengezet dat verzoeker, om een recht op verblijf te kunnen laten gelden in functie van M.N., de vrouw met wie hij een geregistreerde samenlevingsovereenkomst afsloot, diende aan te tonen dat zijn partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Hij heeft toegelicht dat de aangebrachte documenten evenwel niet toelaten vast te stellen welke netto-bestaansmiddelen verzoekers Belgische partner heeft. Hij heeft daarnaast aangegeven dat hij, nu hij niet kan bepalen wat de exacte netto-bestaansmiddelen van verzoekers partner zijn, ook niet in de mogelijkheid is om een behoefteanalyse door te voeren. Verweerder heeft tevens benadrukt dat hij enkel rekening kan houden met de bestaansmiddelen van de persoon die wordt vervoegd of begeleid en de bewijzen inzake de eigen inkomsten van verzoeker bijgevolg niet dienstig zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. Waar verzoeker aangeeft van oordeel te zijn dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die, in casu, – samen met de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel – dient te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker een recht op verblijf liet gelden in functie van M.N., zijn Belgische wettelijk geregistreerde partner. Verweerder diende bijgevolg na te gaan of verzoeker aantoonde dat aan de door de wetgever gestelde vereisten om een dergelijk recht op verblijf te kunnen genieten is voldaan. In dit verband moet erop worden gewezen dat uit artikel 40ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat er slechts een recht op verblijf kan worden erkend in functie van een wettelijk geregistreerde partner, indien de te vervoegen persoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, over een voldoende huisvesting en over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hemzelf en zijn familieleden dekt.

Verweerder heeft vastgesteld dat de door verzoeker aangebrachte stukken niet toelaten te bepalen wat het netto-inkomen van M.N. is dat voortvloeit uit haar zelfstandige activiteit. Hij heeft daarnaast ook gesteld dat het is vereist dat wordt aangetoond dat M.N. effectief nog een zelfstandige activiteit heeft.

In een eerste onderdeel van zijn middel ontkent verzoeker niet dat de door hem aangebrachte stukken inzake de inkomsten van zijn Belgische partner niet toelaten vast te stellen wat haar netto-inkomen is. Hij stelt enkel dat verweerder, indien bijkomende bewijzen nodig waren aangaande de zelfstandige activiteit van zijn Belgische partner, eenvoudig zelf had kunnen vaststellen dat M.N. als zelfstandige actief was door een online opzoeking te doen. Deze bemerking laat de Raad echter niet toe te concluderen dat het determinerende motief van de bestreden beslissing – namelijk dat niet duidelijk is wat de precieze netto-inkomsten zijn van M.N., waardoor niet kan worden vastgesteld of zij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt – niet deugdelijk is. Verzoekers betoog dat de Raad, in een andere zaak, reeds oordeelde dat het kennelijk onredelijk is om de inkomsten die de te vervoegen persoon verwerft uit een zelfstandige activiteit niet te weerhouden bij het bepalen van de netto-bestaansmiddelen wanneer een eenvoudige online zoekopdracht toelaat de gegevens van een onderneming te raadplegen, laat hier niet anders over denken. Los van het feit dat in de continentale rechtstraditie arresten van de Raad geen precedenterwerking hebben, moet worden aangegeven dat verzoeker niet aantoonde dat verweerder de precieze netto-inkomsten van M.N. zou kunnen achterhalen door een consultatie van de website waarnaar hij verwijst. Daarenboven moet worden onderstreept dat het aan de vreemdeling is die een recht op verblijf laat gelden om aan te tonen dat hij voldoet aan de vereisten die de wetgever hiertoe stelt. Het is niet aan verweerder om verblijfsaanvragen met nuttige stukken te onderbouwen of gebreken in de bewijsvoering te ondervangen.

Het gegeven dat verzoeker bepaalde documenten inzake de inkomsten van zijn Belgische partner overmaakte en dat in de bijlage 19ter die hem werd overhandigd door een medewerker bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen werd geduid dat dergelijke documenten werden aangebracht, impliceert niet dat verweerder, na een inhoudelijke controle van deze stukken, niet zou vermogen vast te stellen dat deze documenten niet volstaan en dat hij verzoeker had dienen uit te nodigen om bijkomende bewijsstukken aan te brengen. Het kwam aan verzoeker toe om zich, voorafgaand aan zijn verblijfsaanvraag, te informeren omtrent de documenten die vereist waren en hij diende, zoals reeds gesteld, duidelijke bewijsstukken aan te brengen die verweerder toelieten vast te stellen of zijn verblijfsrechtelijke aanspraken gegrond waren.

Verzoeker houdt in een tweede onderdeel van zijn middel onterecht voor dat verweerder de inkomsten die hij zelf genereert niet buiten beschouwing kon laten. Hij gaat met zijn betoog dat de wetgever geen vereiste heeft gesteld inzake de herkomst van de bestaansmiddelen die door verweerder in aanmerking moeten

worden genomen schijnbaar voorbij aan het feit dat in artikel 40ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet wel degelijk staat dat het bewijs moet worden geleverd dat “de Belg” over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verzoeker kan, gelet op deze duidelijke wetsbepaling, niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat ook rekening moet worden gehouden met zijn eigen inkomsten. Door uiteen te zetten dat zijn Belgische partner ook gebruik kan maken van de door hem verworven inkomsten, toont hij niet aan dat verweerder voormelde wetsbepaling heeft geschonden door aan te geven dat enkel de eigen inkomsten van de Belgische onderdaan die het recht op gezinshereniging opent in rekening kunnen worden gebracht.

Een duidelijke wetsbepaling dient niet te worden geïnterpreteerd en kan ook zeker niet worden geïnterpreteerd op een manier die ingaat tegen de uitdrukkelijke wettekst

Er kan ook worden verwezen naar het standpunt dat het Grondwettelijk Hof heeft ingenomen in het arrest nr. 149/2019 van 24 oktober 2019. Het Grondwettelijk Hof stelde het volgende:

“B.10.1. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 regelt het verlenen van een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging, zodat het niet zonder redelijke verantwoording is dat de financiële situatie van de gezinshereniger en niet die van zijn echtgenoot bepalend is. Het is immers slechts op grond van de situatie van de gezinshereniger dat de betrokken echtgenoot een verblijfsrecht kan bekomen, ongeacht de financiële middelen waarover hij beschikt.”

Ook de Raad van State gaf reeds duidelijk aan dat artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet inhoudt dat, bij de beoordeling van de bestaansmiddelen waarover de Belgische referentie-persoon die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend beschikt, uitsluitend de persoonlijke bestaansmiddelen van deze referentiepersoon in aanmerking kunnen worden genomen (cf. RvS 13 maart 2020, nr. 247.310; RvS 8 april 2020, nr. 247.379; RvS 8 april 2020, nr. 247.380, RvS 12 mei 2021, nr. 14.373 (c); RvS 2 maart 2023, nr. 255.940).

Verzoeker kan derhalve niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder zich baseert op een te strikte interpretatie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of dat hij deze bepaling heeft miskend.

Verzoekers uiteenzetting dat zijn eigen inkomsten stabiel en regelmatig zijn en diens verwijzing naar een in dit verband opgestelde verklaring van zijn werkgever leiden niet tot een ander besluit.

In een derde onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder heeft nagelaten bijkomende stukken – meer specifiek loonbrieven inzake een tewerkstelling van M.N. in ondergeschikt verband – in aanmerking te nemen.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker in gebreke blijft te bewijzen dat hij effectief nog aanvullende overtuigingsstukken inzake de inkomsten van zijn Belgische partner zou hebben overgemaakt. Het loutere feit dat hij zelf in een digitaal bericht aan de administratieve diensten van de stad Antwerpen, waarbij hij tal van documenten die geen betrekking hebben op het inkomen van zijn Belgische partner overmaakte, heeft aangegeven dat hij ook via de post nog documenten heeft doorgestuurd, vormt geen bewijs dat hij dit effectief heeft gedaan.

Er blijkt niet dat de stukken aangaande de tewerkstelling van zijn Belgische partner, die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, aan enig bestuur werden overgemaakt. Hij kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder onzorgvuldig optrad door deze stukken niet in aanmerking te nemen.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder enig relevant stuk dat hem werd ter kennis gebracht of waarvan hij kennis diende te hebben over het hoofd zag.

Met zijn betoog in het vierde onderdeel van zijn middel gaat verzoeker voorbij aan het feit dat hij, door na te laten duidelijkheid te verschaffen omtrent de precieze inkomsten van de Belgische partner die hij wenst te vervoegen, het bestuur verhindert om een behoefteanalyse te doen. Een behoefteanalyse dient, gelet op wat is bepaald in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, slechts te gebeuren indien is gebleken dat “aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan”. In casu heeft verweerder dit niet vastgesteld. Hij heeft opgemerkt dat de inlichtingen die verzoeker verstrekke hem niet in de mogelijkheid stellen de precieze inkomsten van de persoon die hij wenst te vervoegen te bepalen.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid of dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 40ter of 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

2.2.3. Verzoeker laat voorts na om op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom hij meent dat artikel 8 van het EVRM is geschonden. Zijn loutere verwijzing naar deze bepaling, zonder nadere toelichting, laat de Raad niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat zou kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK, voorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK